



גמ"ר 5541/09/20 - מדינת ישראל נגד צ' ג'

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

27 דצמבר 2021

גמ"ר 5541-09-20 ישראל נ' ג'

מדינת ישראל

לפני כבוד השופט בכיר ישראל ויטלסון
בעניין: המאשימה

צ' ג'

נגד
הנאשם
ע"י בא כוחו עו"ד אברהם דוויק

גזר דין

הנאשם הורשע לפי הודאתו בעבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית- עבירה לפי סעיף 40 יחד עם סעיף 64 לפקודת התעבורה (נוסח חדש) התשכ"א -1961.

עובדות המקרה:

לפי כתב האישום, בתאריך 20.7.20 בשעה 19:50 או בסמוך, נהג הנאשם אוטובוס, בחניון האוטובוסים בבת-ים ובסמוך לרחוב הקוממיות.

הוא נהג את האוטובוס ביציאה מהחניון לעבר צומת היציאה מהחניון לעבר רחוב הקוממיות מכיוון דרום לצפון. בכיוון נסיעתו של הנאשם ולפני הכניסה לרחוב הקוממיות, היו מוצבים שני תמרורי "עצור".

הכביש ברחוב הקוממיות הוא דו-מסלולי, הכולל שלושה נתיבי נסיעה לכיוון מזרח ושלושה נתיבים לכיוון הנגדי ומופרדים באי תנועה בנוי.

באותה העת נהג צח גואטה, יליד 1955 באופנוע ברחוב קוממיות מכיוון מערב למזרח. הנאשם בהגיעו לפתח הצומת, נכנס לרחוב הקוממיות מכיוון דרום לצפון, ופנה בו ימינה (לכיוון מזרח) ובאופן שחסם את נתיב נסיעת המנוח על האופנוע אשר הגיע משמאל לכיוון נסיעת הנאשם. עקב החסימה, נאלץ המנוח לסטות מנתיב נסיעתו שמאלה והתנגש בבלוק בטון שהיה מונח על אי התנועה. מיד לאחר מכן, הוטל המנוח מעל האופנוע לעבר הנתיב הנגדי בכביש ושם נפגע על ידי רכב חולף.

כתוצאה מהתאונה נגרם למנוח נזק רב מערכתי ומותו נקבע בזירת התאונה.



כשלונו של הנאשם, אשר גרם למותו של הרוכב מצא ביטוי בכך שנהג ברשלנות, לא התאים את אופן נהיגתו ביחס לתנאי הדרך, לא הביט לעבר הכביש וכלי הרכב המתקרבים לעברו, מצדו המשאלי, ברחוב הקוממיות, אף ששדה הראיה היה פתוח לפניו. הנאשם התעלם לחלוטין מתמרורי 302 ("עצור") שהיו מוצבים משני צידי הכביש, בצומת היציאה מהחניון לתוך רחוב הקוממיות. לא עצר את האוטובוס כמתחייב טרם פנייתו ימינה, ברחוב הקוממיות וחסם את נתיב נסיעתו של המנוח, שנאלץ להסיט את האופנוע לעבר אי התנועה.

טיעוני התביעה:

עמדת התביעה היא כי טרם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בנסיבות ביצוע העבירה לפי סעיף 40 ט(א) לחוק העונשין.

בנסיבות בהן קופחו חיי אדם בשל נהיגה רשלנית הכלל הוא בהעדר נסיבות חריגות ומיוחדות יש להטיל מאסר בפועל. קשיים אישיים ומשפחתיים בכניסה למאסר בפועל, לא יתקבלו כנסיבה מקלה ולעניין זה ראה רע"פ נייזוב 2996/13.

התביעה הפנתה לע"פ ארז אלמוג נ- מדינת ישראל 6755/09, שם נקבעו הכללים המנחים בקביעת העונש הראוי בגרימת מוות ברשלנות.

במקרה נשוא הדיון כאן, הנאשם לא ציית לתמרורי העצור שהיו מוצבים בכיוון נסיעתו, טרם כניסתו לרחוב הקוממיות - קו העצירה היה מסומן, שדה הראיה לכיוון שמאל, כיוון הגעת המנוח, היה פתוח. הנאשם נסע בנסיעה רצופה לתוך הרחוב החוצה, לא הבחין במנוח וגרם למותו. עוד הפנתה התובעת לעובדה כי הנאשם נהג באוטובוס במקום המוכר לו היטב, מדובר במגרש חניה של האוטובוסים, כאשר הם נכנסים ויוצאים יום יום כדבר שבשגרה.

על פי עמדת התביעה סף הרשלנות במקרה כאן, הוא הרף הגבוה אשר על כן מתחם הענישה הראוי במקרה כאן הוא בין 15 ל- 36 חודשי מאסר בפועל, לצד פסילת רישיון נהיגה לתקופה ממושכת וכך לצד עונשים נוספים. במקרה כאן, מבקשת המדינה כי עונש המאסר לא יפחת מ- 16 חודשים מאסר בפועל, מאסר על תנאי משמעותי, פסילת רישיון נהיגה לתקופה ממושכת שלא תפחת מ- 10 שנים על רכב מנועי ופיצוי למשפחת הקורבן בסך 20,000 ₪, וקנס.

לעניין הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, רוב הנאשמים בעבירת גרם מוות ברשלנות הם אנשים נורמטיביים, ואף על פי כן המשמעות שהם גדעו חיי אדם, גרמו אסון למשפחות הנפגעים. העונש הראוי הוא מאסר מאחורי סורג וברית. המדינה מתנגדת לכל סווג פסילה, שכן הדבר ירוקן מתוכן את הרעיון והרציונל למניעת הנהיגה בכביש.

טיעוני ההגנה:

ההגנה מפנה את ביהמ"ש לעובדה כי הנאשם נטל אחריות על גרם התאונה בלא לנהל משפט הוכחות, ובכך הוא חסך ממשפחת המנוח את הסבל הכרוך מהמשכות ההליכים. באשר להשמעת בוחן התנועה טרם ההודיה, הכוונה היתה



לנסות ולהסביר לבית המשפט את מחדלי החקירה אשר לשיטת ההגנה קיימים בתיק הראיות.

באשר לנסיבות דרך התרחשות התאונה, עמדת ההגנה היא כי לא מדובר ברשלנות שהיא מוגדרת ברף הגבוה, לטעמה מדובר ברשלנות ברף הבינוני. טיעון זה נשען על צפיה בסרטון יציאת אוטובוס הנאשם ממגרש החניה. על פי הצפיה בסרטון לא ניתן לקבוע, לטעמה, כי הנאשם התפרץ אל הכביש בנסיעה מהירה, אלא הוא יצא "בזחילה" עד כדי עצירה, ומיד לאחר מכן הוא המשיך בנסיעה בצורה איטית לתוך הכביש.

הנהג הספיק לחצות שני נתיבים ורק בחלקיק שניה האחרון נראה האופנוע עליו רכב המנוח כאשר הוא חולף בנסיעה עם אורות בלם אחורי דלוקים. האופנוע עליו נהג המנוח היה אופנוע ספורטיבי בנפח 900 סמ"ק, ולפי מבנה הטופוגרפי במקום שדה הראיה לנהג האוטובוס אינו טוב, שכן מדובר במקום שהוא גבעה ושדה הראיה שמאלה ליוצאים מהחניון עשרות מטרים בלבד. הוא הפנה את בית המשפט לעובדה כי לא היה מגע פיזי בין האוטובוס לאופנוע, וכן אופן חקירת בוחן התנועה את דרך התרחשות התאונה היה פגום ובמובן זה שהוא הכשיל אפשרות לבחון את מהירות נסיעת האופנוע עובר לתאונה, ובדרך של בדיקה דיאגנוסטית.

אילו הבוחן היה עושה את מלאכתו כראוי, תמונת התאונה היתה משתנה ו"לו במשהו", ודבר היה יכול למצוא את ביטוי בגזר הדין.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, הנאשם אדם בגיל מתקדם, בן 67, אב לשני ילדים, משפחה נורמטיבית קשת יום. אשתו עובדת כמטפלת בקשישים, בסמוך לאחר התאונה פוטר מעבודתו בחברת דן.

הוא אחוז ברישיון בארץ משנת 1996, ובאופן כללי הוא נוהג כבר 40 שנה, לחובתו 5 הרשעות מסוג ברירת משפט בלבד, 4 מתוכן התיישנו.

ההגנה הפנתה את בית המשפט לתסקיר קצין המבחן המגולל את שלל בעיותיו הרפואיות, של הנאשם, כולל 60 אחוזי נכות וכן כי הוא מוכר כנכה בביטוח לאומי ובעקבות תאונת הדרכים כאן, מצבו הנפשי התדרדר עד לנכות נפשית אשר הוכרה על ידי הביטוח הלאומי, כך בשל המצב הפוסט טראומטי והחרדה הקשה בה הוא נתון בעקבות האירוע נשוא הדיון כאן.

ההגנה מפנה לתסקיר הארוך של שירות המבחן, תסקיר המתאר את נסיבות חייו של הנאשם, את האחריות המלאה שהוא מייחס למצבו, את הכאב, הצער העמוק שהוא חש כלפי משפחת המנוח והחרדה בה הוא נתון במידה ויושת עליו עונש מאסר מאחורי סורג וברח.

המלצת שירות המבחן היא לענישה מכסימלית בדרך של עבודות שירות בתוספת צו מבחן לצורך טיפול פרטני וקבוצתי ואשר על כן מבקשת ההגנה כי בית המשפט יאמץ את עמדת קצין המבחן.



ההגנה מפנה את בית המשפט לשורת פסקי דין בהם בתי המשפט הסתפקו ב- 9 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות ו- 5 שנות פסילה לנהג אוטובוס ציבורי ולעניין זה ראה: גמ"ר 10621-02-18 מדינת ישראל נ' בן ציון וגנר. ועוד לעפ"ת 69490-01-20 טאיב נ' מדינת ישראל שם בית המשפט הטיל 9 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, שם בית המשפט המחוזי התחשב בגילו של הנאשם.

עוד הפנתה ההגנה לגמ"ר 875-05-15 מדינת ישראל נ' נחמיה זינר, נהג אוטובוס ציבורי אשר גרם לתאונה קטלנית כאשר פגע בהולך רגל במעבר חציה ומהירות נסיעתו היתה 58 קמ"ש ובסופו של יום הוטלו על הנאשם 6 חודשי עבודות שירות ו- 5 שנות פסילה.

לצד פסקי הדין שהוצגו, הציגה ההגנה חוות דעת פסיכיאטרית המתעדת את מצבו הנפשי של הנאשם כאן והסבר לתג הנכה שניתן לו. לפי עמדת ההגנה העונש הראוי במקרה כאן במתחם הענישה הנמוך הוא בין 6 חודשי מאסר ל- 15 חודשי מאסר, ופסילת רישיון בין 5 ל- 10 שנות פסילה.

לנוכח העובדה של נטילת האחריות, נסיבות דרך התרחשות התאונה, גילו המבוגר של הנאשם, נכותו הפיזיולוגית והנפשית, נסיבותיו האישיות, העדר עבר פלילי או תעבורתי והמלצת שירות המבחן ולנוכח העובדה כי במקרה כאן רף הרשלנות הוא הבינוני, הנמוך של המתחם, יש להתספק ב- 9 חודשי מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות, פסילה ארוכה ומרתיעה בפועל של שנים לרישיון רכב ציבורי, ופסילה שלא תעלה על 5 שנים לרישיון פרטי.

מתחם העונש ההולם:

המחוקק קבע במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין את עקרון ההלימה, כעקרון המנחה בענישה, דהיינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין מידת העונש המוטל עליו (40ב).

על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה עבירה שביצע הנאשם בהתאם לעקרון ההלימה, ולשם כך התחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט' לחוק העונשין, כאשר בתוך מתחם העונש יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם בהתחשב בין היתר בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה

בית המשפט העליון עמד לא אחת על כך שהערך החברתי עליו באהעבירת גרם מוות ברשלנות להגן, הוא הערך של קדושת החיים ושלמות הגוף ובהקשר התעבורתי, לקיים הגנה על שלום ובטיחות ציבור המשתמשים בדרך:

ע"פ 548/05 לוי -

"...בית משפט זה התווה מזה שנים מדיניות ענישה מחמירה ביחס לעבירות נהיגה הכרוכות בתאונות קטלניות...הוא דבק בגישה זו מתוך אמונה כי לנקיטת יד עונשית



קשה ומחמירה ישנה השפעה מחמירה על הנהגים בכביש, ויש בה כדי לקדם את הטמעתה של מודעות ציבורית בדבר החובה לשמור על כללי זהירות כדי להגן על חיי אדם ושלמות גופו. מדיניות ענישה זו...נועדה לתת ביטוי ולהדגיש מיוחדת את ערך חיי האדם...ולערוב לכלל ולפרט כי המשפט ובתי המשפט יעשו כל שבידם על מנת לטעת בתרבות החברתית את ההערכה והכבוד הנדרשים לזולת ולחיייו..."

ונאמר:

ע"פ 6755/09 ארז אלמוג נ' מדינת ישראל-

"נהיגה אלימה בכבישים הפכה לרעה החולה של תקופתנו...בתי-המשפט מצווים להחמיר עם עברייני תנועה. יש להירתם למניעת התופעה ולהגן על בטחון הציבור ושלומו, בין היתר באמצעות הרחקת נהגים מסוכנים פורעי חוק מהכביש לתקופה ראויה..."

ועוד בעניין זה:

רע"פ 8040/15 בריזדה נ' התביעה הצבאית הראשית-

"הערך המוגן של קדושת החיים ושלמות הגוף, כאמור, הוא ערך עליון שאף טרם הסדרתו בחקיקה עלי ספר, מוכתב כאיסור של המשפט הטבעי, ונדמה כי המדובר בערך שיש ליתן לו את ההגנה המרבית מפני שאין ערך חברתי אחר בדרגתו".

לאור נסיבות דרך התרחשות התאונה כאן, אני מוצא כי עמדת הסנגור, באשר לרמת הרשלנות של הנאשם אינה יכולה להיות בגדר רשלנות ברף התחתון בינוני. זאת לדעת, מדובר היה ברכב אוטובוס דו מפרקי, הסכנה הטמונה מכלי רכב בדרך החוצה היתה ברורה ומוחשית, מבחינת טופוגרפית המקום היה בעיתי והדבר היה צריך רק לחדד את זהירות הנהג טרם כניסתו אל הכביש. באופן כניסת האוטובוס לדרך החוצה הלכה למעשה הוא נכנס בכניסה עיוורת, הוא חסם את כל הנתבים לנוסעים ממערב למזרח ברחוב הקוממיות, כך שלרכב האופנוע לא היה כל סיכוי להמלט מחסימת הדרך. בכיוון נסיעת האוטובוס היו מוצבים תמרורי עצור משני צדי הדרך. על פי סרטון שהוצג לבית המשפט נראה בבירור כי האוטובוס לא עצר עצירה של ממש טרם כניסתו לרחוב הקוממיות והלכה למעשה ניתן לקבוע כי באופן כניסתו לדרך החוצה הוא גרם לפח יקוש לכול כלי הרכב הנוסעים בכביש החוצה, ברחוב הקוממיות.

לעניין פסקי דין- כאשר הרשלנות היא ברף הגבוה.

רע"פ 9909/17 מאיר דרויש נ' מדינת ישראל -

הנאשם גרם לתאונת דרכים, בה נחבלה אנושות המנוחה וזאת לאחר שלא אפשר לה לחצות את מעבר החצייה בכיוון נסיעתו ופגע בה עם האוטובוס הציבורי, בית המשפט לתעבורה קבע כי :

"התאונה ותוצאותיה הטרגיות השפיעו באופן ממשי גם על הנאשם ומשפחתו ולא רק

עמוד 5



על משפחת המנוחה, אך האינטרס הציבורי במקרה זה, דוחק מפניו את האינטרס האישי של הנאשם ומחייב ענישה חמורה ומרתיעה, בדמות מאסר בפועל".

שם נגזרו על הנאשם 14 חודשי מאסר בפועל ו-10 שנות פסילה בפועל. הנאשם ערער על חומרת העונש, בית המשפט המחוזי הפחית את עונש המאסר ל-9 חודשים. בערעור לבית משפט העליון נותר על כנו עונש המאסר שהוטל בן 9 חודשים.

רע"פ 8992/14 אברהם רפאל נ' מדינת ישראל - הנאשם נהג במונית מסוג מרצדס ברחוב צה"ל בקרית אונו. באותה עת חצה המנוח את רחוב צה"ל, בסמוך לבית מספר 59, על מעבר חציה המשורטט על הכביש, והמסומן באמצעות תמרורים ג-7, ו-ה-8 (להלן: מעבר החציה). המבקש נכנס עם המונית למעבר החציה, מבלי לתת זכות קדימה, ופגע במנוח.

"מדיניות הענישה הראויה בעבירות של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות, הינה השתת עונש מאסר בפועל. בכך ניתן ביטוי לערך קדושת החיים ולשיקולי ההרתעה. העונש שנגזר על המבקש, הכולל בין היתר 9 חודשי מאסר בפועל, מבטא, באופן הולם, את מדיניות הענישה במקרים כגון דא, והולם את נסיבות עניינו".

העונש נותר על כנו, הערעור נדחה - פסילת רישיון נהיגה בפועל לצמיתות; 36 חודשי מאסר, מתוכם 9 חודשי מאסר בפועל; ותשלום קנס בסך 5,000 ₪.

בע"פ 2486-12-14 מ"י נ' יצחק זדה - שם הורשע המשיב בנהיגה רשלנית אשר גרמה למותו של הולך רגל שחצה את הכביש שלא במעבר חציה. המשיב נהג במהירות גבוהה.

בית המשפט לתעבורה גזר על המשיב שישה חודשי מאסר בדרך של עבודות שרות ו-10 שנות פסילה. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה והעלה את תקופה המאסר ל-8 חודשים.

רע"פ 1300/14 קובי מורי נ' מדינת ישראל - המבקש התקדם עם רכבו לעבר מעגל תנועה שלאחריו מעבר חציה שבאמצעו אי תנועה המפריד בין שני נתיבי הנסיעה.

באותה עת, החל המנוח - הולך רגל - לנוע מכיוון אי התנועה ונתיב נסיעת המבקש והחל לחצות את מעבר החציה. אז, פגע בו המבקש תוך כדי שהוא נוהג בקלות דעת וברשלנות. נפסק כי עונשו נגזר בהתאם לתיקון 113 באופן מקיף ויסודי, ובהינתן רמת הרשלנות הבינונית-גבוהה של המבקש בעת התאונה, יחד עם התוצאה הטרגית, מדובר בעונש הולם. הושתו על הנאשם 8 חודשי מאסר ו-8 שנות פסילה.

ת"ד 2561-01-13 מדינת ישראל נ' הוכמן - שם הורשע הנאשם בנהיגה רשלנית שגרמה למותה של הולכת רגל במעבר חציה. בית המשפט לתעבורה גזר על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל -15 שנות פסילה.



גמ"ר (ת"א) 1351-09-16 מדינת ישראל נ' איגור עזיזוב - הנאשם, נהג במשאית "וולוו" מכיוון יפו לבת ים על רחוב העצמאות בבת ים, אותה עת החלה המנוחה לחצות את מעבר החצייה מימין לשמאל. הנאשם לא הבחין במנוחה, החל בנסיעה ופגע בה תוך שהוא גורר אותה למרחק של כשישה מטרים עד שעצר לשמע צעקות עוברים ושבים. נפסקו 10 חודשי מאסר בפועל ו-8 שנות פסילה.

רע"פ 10524/09 בוזגלו נ' מדינת ישראל ו- רע"פ 9118/12 אלכסנדר סריגין נ' מדינת ישראל

"הלכה מושרשת היא, כי בית המשפט אינו כבול להמלצת שירות מבחן, ששיקוליו אינם זהים, בהכרח, לשיקולי בית המשפט שהם רחבים ומקיפים יותר. נפסק ולא אחת, כי על בית המשפט היושב על המדוכה, "לתת דעתו לשיקולים הכוללים של ההליך הפלילי, וביניהם לעניינים ששירות המבחן אינו מופקד עליהם."

באשר לטענת ההגנה בדבר היות הנאשם אדם נורמטיבי והחשש מהנזק שייגרם לו למשפחתו, היה וישלח למאסר, נאמר בעניין :

ע"פ 6358/10 מחמוד קבהא נ' מדינת ישראל :

"המערער אכן הינו אדם נורמטיבי, בדומה לרבים אחרים הגורמים ברשלנותם לתאונות דרכים שתוצאותיהן קטלניות. כמו כן אין עוררין כי התאונה לה גרם המערער המיטה אסון כבד על משפחות הקורבנות והנפגעים, כמו גם על משפחת המערער ועליו עצמו, שכן עקב התאונה נגרם לו סבל נפשי ופיסי רב. עם זאת, עם כל הצער שבדבר סבורני כי יש ליתן במקרה דנן משקל מכריע לשיקולי הגמול וההרתעה ואין בנסיבותיו האישיות של המערער כדי להקטין את הצורך בהעדפת האינטרס הציבורי כי על המורשעים בעבירת גרם מוות ברשלנות יוטל עונש מאסר בפועל, כך שיועבר לכלל החברה מסר חד וברור כי יש להקפיד על חוקי התנועה על מנת להילחם בנגע תאונות הדרכים, הגובה מחיר כבד מדי יום".

התרשמתי כי התאונה ותוצאותיה הטרגיות השפיעו באופן ממשי גם על הנאשם ומשפחתו ולא רק על משפחת המנוח, אך האינטרס הציבורי במקרה זה, דוחק מפניו את האינטרס האישי של הנאשם ומחייב ענישה חמורה ומרתיעה, בדמות מאסר בפועל.

מכלל הנימוקים שמניתי, בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, ולאחר ששקלתי את השיקולים, לחומרה ולקולא, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אני מטיל על הנאשם 30 חודשי מאסר, מתוכם 12 חודשים מאסר בפועל מאחורי סורג ובריא, והיתרה מאסר על תנאי שלא יעבור עבירה של גרימת מוות ברשלנות, עבירה לפי סעיף 40 יחד עם סעיף 64



לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א-1961.

2. אני מטיל על הנאשם 9 שנות פסילת רישיון הנהיגה בפועל, בניכוי פסילה מנהלית ושיפוטית שריצה הנאשם בהקשר לתיק זה. הפסילה תחל לאחר שחרורו של הנאשם ממאסר ובכפוף להפקדת מסמכים מתאימים במזכירות בית המשפט. למען הסר ספק, אין סיווג פסילה בתיק זה.
3. הנאשם ישלם פיצוי למשפחת המנוח בסך 15,000 ₪ וכך עד ליום 22.2.22 הפרקליטות תמסור את פרטי החשבון להעברת הפיצוי-במזכירות בית המשפט.
4. באין החלטה אחרת, הנאשם יתייצב לריצוי עונש המאסר שנגזר עליו בתאריך 22.2.22 עד השעה 10:00 בכלא ניצן או מקום אחר לפי החלטת שירות בתי הסוהר כשהוא מצויד בתעודת זהות. על הנאשם לתאם הכניסה למאסר, כולל אפשרות למיין מוקדם עם ענף אבחון ומיין בשב"ס בטלפון 08-9787377.

51

54678313 זכות ערעור על גזר הדין כחוק - תוך 45 יום.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ג טבת תשפ"ב, 27 דצמבר 2021, במעמד הנוכחים.